

hold dertil. Sandsynligere er det, at en forøget Afsætningsmulighed gøre de ældre Bygninger mindre tidssvarende. Og saaledes fremdeles. Intet nok saa mærkeligt Eksempel kan, naar det opstilles rigtigt, bevise noget om, at en Bygnings saakaldte „Brugsværdi“ (der ikke er forskellig fra den heromhandlede Markedsværdi) normalt skulde kunne stige ved, at der kommer en Bane, som afgjort *formindsker* Udgifterne ved konkurrerende Bygningers Opførelse.

Endnu mindre kan det med Føje udtales, som i Flertallets Betænkning sket, at det „*ikke vil være muligt ved Vurderingen at skille Bygninger og Grund fra hinanden*“. Denne Opgave er forlængst løst til Fuldkommenhed af den moderne Vurderingsvidenskab, der ganske vist ikke endnu er særlig udviklet herhjemme — jfr. derimod de oven citerede Artikler om New-Yorks Vurderinger. Problemet er desuden af ganske hverdagslig Art for praktiske Mænd, der ere fortrolige med Ejendomsværdier og deres Bedømmelse, ganske særlig ogsaa Landejendomes. Flertalsbetænkningens Begrundelse, nemlig „at Bygningerne forudsætter Tilstedeværelsen af et Areal af en vis Størrelse, uden hvilket de ere værdiløse“, er ingenlunde korrekt og beviser derfor intetsomhelst i saa Henseende, naar Arealet netop ligger der og ikke kan bortflyttes, hvilket sidste jo ikke maa forglemmes. Ogsaa Arealer trænge nemlig til Bygninger for at kunne udnyttes normalt. For Jordejeren repræsenterer Bygningerne derfor paa dette Sted og til enhver Tid, nøjagtig den Værdi, som det vilde koste ham at genopføre tilsvarende Bygninger til samme Øjemed — og denne Værdi (Reproduktionsværdien) kan let udfindes. Altsaa er Bygningerne aldeles ikke værdiløse, som Flertalsbetænkningen øjensynlig gaar ud fra paa dette Sted.

Undertegnede Mindretal skønner derfor ikke rettere, end at Kommissionens Flertal paa ethvert Punkt savner tilstrækkelig Begrundelse for sine Udtalelser om dette særlige Emne. Saafremt det ærede Flertal havde villet tage definitivt Standpunkt til det heromhandlede Problem, vilde det sikkert være naaet til at fastslaa det samme Resultat som Mindretallet ovenfor har paavist, nemlig, at en Jernbane-Værdistigning i *intet Tilfælde kan gælde Bygningsværdier, men alene Grundværdier*. Men da vilde Flertallet vistnok næppe være kommen ind paa den Tanke at lade Jernbaneskylden være en Del af Ejendomsskylden med hvad deraf følger i mange Retninger, og Flertallet vilde da næppe heller være naaet til et Resultat, som Hr. Geheimeetatsraad L. Bramsen i sin Særbetænkning med fuld Ret har kaldet „*et i Forhold til Regeringsforslaget fuldstændig forandret Grundlag og Princip*“.

Undertegnede Mindretal kan — i Modsætning til Hr. Geheimeetatsraaden — kun levende beklage denne fuldstændige Principforandring i Flertallets Forslag, sammenholdt med Regeringens. I bestemtteste Modsætning hertil maa vi fastholde den ovenfor hævdede Grundsætning, at en Jernbane efter Sagens Natur overhovedet kun kan bevirke en Stigning i Værdier, fordi den fremkalder forøget Efterspørgsel, at en forøget Efterspørgsel kun bevirker Stigning i de Værdier, hvis Mængde *ikke* vilkaarlig kan forøges (nemlig Jordstykkers Værdi) men derimod vil have Tendens til at sænke de Værdier (Bygninger osv.), hvis Mængde afgjort forøges ved Jernbanen, og at følgelig Jernbaneskylden i intet Tilfælde kan beregnes af nogen Bygningsværdi, men alene af Grundværdien, uden mindste Hensyn til Bygninger eller hvad dermed maa stilles i Klasse. At Mindretallet her er i nøje Overensstemmelse med den udenlandske Videnskab paa dette Omraade (herhjemme har „Videnskaben“, saavidt vides, endnu ikke naaet til dette Emne) vil fremgaa, bl. a. af de ovenfor citerede Afhandlinger og af en Række Udtalelser af den bekendte Statsøkonom, Borgmester H. E. Berner i Kristiania, dels i norsk Statsøkonömisk Tidsskrift 1907, Side 49 og fl., dels i det Udkast til Lovbestemmelser om kommunal Grundskat med Motiver, som Borgmesteren i December 1907 har udarbejdet efter Opfordring af den norske Regering. Heri hedder det bl. a.: